

Cinema /

Drive: ràpid, furiós però sobretot romàntic

XAVIER GORDI

Ryan Gosling,
una bèstia violenta

En el seu pas per Sitges, ja es preveia que *Drive* (2011), de Nicolas Winding Refn, que va guanyar l'any passat al Festival de Cannes el guardó al millor director i es va imposar a directors consagrats com Pedro Almodóvar, seria una de les sorpreses de l'any. I a dia d'avui aquelles sensacions s'han transformat en un elogi unànime de la crítica i en una bona carrera comercial que podria convertir el film en un *sleeper* (les obres que troben l'èxit per sorpresa) gràcies al boca-orella dels espectadors. Tot i així, hi ha una part del públic que no entra en el joc que proposa la pel·lícula, amb un ritme i una manera de fer no gaire habitual.

Per al director danès, criat i format a cavall entre Europa i els Estats Units, *Drive* és la primera aventura a Hollywood, un producte de gènere genuïnament americà, com el cinema negre (amb permís del *polar* francès), però tractat des d'una perspectiva i una sensibilitat europees. El film també integra elements d'altres gèneres com el melodrama, el cinema social, el *western*... que fan que sigui complicat de catalogar. L'adaptació que fa el guionista Hossein Amini del llibre de James Sallis gira sobre dos eixos argumentals que encaixen a la perfecció: una història d'amor amb elements de conte de fades i la narració de les conseqüències d'un atracament fallit.

Tot i la seva joventut, Refn ja ha dirigit vuit films. El primer va ser *Pusher* (1996, el mateix any de *Transpoitting*, amb el qual guarda certes semblances) i del qual en va fer dues seqüeles, fins arribar als més coneguts *Bronson* (2008), de ritme frenètic i posada en escena barroca i grandiloqüent, i *Valhalla rising* (2009), de ritme extremadament pausat amb rampells arxiviolents i posada en escena austera, que vàrem poder veure en els respectius passis a Sitges. La seva obra va interessar la crítica però fins ara no havia arribat al gran públic, a causa principalment del seu to marcadament experimental. Amb *Drive*, Refn ha assolit l'equilibri i proposa una ració de cinema arriscat però alhora comercial.

La bèstia i la *femme fatale*

El protagonista de la cinta, interpretat magistralment per Ryan Gosling, que fins ara mai havia estat sant de la meva devoció, és un conductor, de qui mai sabrem el nom ni el